

BIDDENDE

HEER, ik kàn niet langer schrijven
over een vermeend geluk:
't ongerept verbonden-blijven,
dat ontbonden is en stuk.

Van de wereld afgesloten,
voor mijn tranen blind en dicht,
volgestroomd en overgoten
van een prachtig, onaards licht,

is zij zingende gestorven,
aan doods overmacht voorbij,
angst en aarzeling ontfworven;
want haar krònning was nabij.

Maar haar schaduwloos ontbinden
in haar smalle meisesbed,
na haar dwalen en haar vinden,
heeft zijn spoor op mij gezet.

en ik kàn niet langer spreken
over een gekrenkt verbond,
dat in een verschrikkelijk breken
onverwacht zijn einde vond.

Heer, vergeef de harde woorden,
vrucht van opstand èn van smart,
die geduld en dank versmoorden.
Leg háár deemoed in mijn hart!

BERT BAKKER.
